

Αυτοί που εργάσθηκαν στην Εκκλησία χωρίς καθέδρες και πτυχία

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο κυρ-Ηλίας ο μπαλωματής

Ο γέροντας Αμφιλόχιος πάντα μας παρώτρυνε σε ιεραποστολικούς αγώνες:

-Οι γείτονες Τούρκοι, οι περισσότεροι είναι αδελφοί μας εξωμότες. Δεν πρέπει να τους αφήσουμε στον χαμό του μωαμεθανισμού.

Να έχουμε και το σχήμα των μοναχών και την ιερωσύνη. Παράλληλα να επιδοθούμε σε διάφορα ταπεινά επαγγέλματα -κτίστες, μαραγκοί, σαμαράδες, ράπτες, τσαγκάρηδες, ρολογάδες-και να περάσουμε στην Μικρά Ασία ζητούντες τάχατες καλύτερη τύχη. Με το πρόσχημα αυτό εξηγούμε στον φτωχό πελάτη την πίστη των πατέρων του.

Ίσως σας φαίνονται δύσκολα μέχρι ακατόρθωτα, αλλά, αν δεν επιτείνουμε τις προσπάθειες, αυτά τα ταπεινά επαγγέλματα θα τα χρησιμοποιήσουν άλλοι, για να διαστρέψουν την πίστη του λαού. Πιστεύσατέ με πως πίσω από τα μικρά κρύβονται μεγάλα, ενώ πίσω από τα μεγάλα δεν υπάρχει πολλές φορές τίποτες. Μη ξεχνάτε πως το λίγο κρασί του Οδυσσέα τύφλωσε τον Κύκλωπα.

Πράγματι, η αυγουλού στην λαϊκή διδάσκει τον δικό της Θεό, τον Ιεχωβά. Ο ξενοδοχειακός υπάλληλος προσφέρει καφέ στους πελάτες και τους ανοίγει συζήτηση για την πίστη των ευαγγελικών. Εκεί όμως που διαπίστωσα πως τα

όνειρα του Γέροντα δεν είναι ουτοπία, αλλά πραγματικότητα, ήταν στην φοιτητική μου γειτονιά, στην Ακαδημία Πλάτωνος των Αθηνών. Κάθε Κυριακή και μικρογιορτή ο κυρ-Ηλίας πρώτος στην εκκλησία, πάντα όρθιος και με την καλή αλλοίωση στο πρόσωπό του. Έλεγα καθ' εαυτόν: «Νεωκόρος, επίτροπος ή ευλαβής είναι;».

Στην γιορτή της ανακομιδής των λειψάνων του αγίου Γεωργίου, στις 3 Νοεμβρίου, ο παπα-Γιώργης, που διέθετε κάποια παιδεία ως απόφοιτος Ριζαρείου, απηύθυνε στο εκκλησίασμα λίγα λόγια. Εντελώς απερίσκεπτα είπε πως το αίμα του αγίου Γεωργίου μας καθαρίζει από την αμαρτία. Εξανέστη ο κυρ-Ηλίας: «Ούτε τον ίδιο δεν έσωσε. Μόνο το αίμα του Ιησού Χριστού μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία». Τότε σκέφθηκα: «Ο κυρ-Ηλίας είναι απλώς ενορίτης και όχι κάποιος υπηρέτης του ναού» και άρχισα να το ψάχνω το πράγμα.

Τελικά ήταν ο μπαλωματής της γειτονιάς. Είχε ένα πολύ μικρό μαγαζί και διώρθωνε παπούτσια παλιά. Παρατήρησα την φτωχολογιά να μαινοβγαίνει στο μαγαζάκι του κυρ-Ηλία όπως σε σημερινό σούπερ-μάρκετ, και το απόβραδο γύρω από τον πάγκο, από την μέσα μεριά τον κυρ-Ηλία με την άσπρη του ποδιά να ράβη παπούτσια κι από την άλλη πέντ'-έξι άνδρες να ακροάζονται ανάγνωση. Λέγω: «Δεν πάει άλλο. Πρέπει το βράδυ με κάποια παπούτσια για διόρθωση ν' ακούσω τι μελετούνε». Πράγματι, ένας ηλικιωμένος θεολόγος διάβαζε κι εξηγούσε την Φιλοκαλίαν σ' αυτούς τους φιλόκαλους ανθρώπους. Την άλλη μέρα μαζί με τα διωρθωμένα υποδήματα συνεχάρην τον μπαλωματή για την συντροφιά του.

- Αφού δεν μας δίνει η Εκκλησία τους θησαυρούς της, θ' απλώσουμε εμείς οι λαϊκοί βέβηλα χέρια να τους αρπάξουμε.

Ρώτησα στην γειτονιά:

- Τι εστί κυρ-Ηλίας;

Και μου απήντησαν:

- Ο πνευματικός μας. Στις δυσκολίες μας σ' αυτόν προστρέχουμε.

Δεν ξεύρω το τέλος του, αλλά σίγουρα θα πάσχασε στην βασιλεία των ουρανών, γιατί των τοιούτων εστί, σύμφωνα με τον λόγο του Κυρίου μας.

Από το βιβλίο: «Μορφές που γνώρισα να ασκούνται στο σκάμμα της Εκκλησίας»

Α' έκδοση Σεπτέμβριος 2010

Ιερά Μονή Δοχειαρίου,

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Πηγή: agioritikovima.gr